

ГЛАВА 1

...Не бих казал, че ми е много забавно, но не е чак толкова зле. Все пак има жени, а в тяхната компания не бих могъл да скучая.

От писмо на Майкъл Стърлинг до братовчед му Джон, граф Килмартин, изпратено от 52-ри гвардейски пехотен полк по време на Наполеоновите войни¹.

В живота на всеки от нас има повратен момент. Толкова значителен, толкова силен и разтърсващ, че човек има чувството, че са го ударили в гърдите и целият му въздух е бил изкаран, и той *знае* с абсолютна яснота, без никаква сянка на съмнение, че животът му вече никога няма да бъде същият.

За Майкъл Стърлинг това бе моментът, когато за пръв път видя Франческа Бриджъртън.

След като цял живот преследваше жени или коварно се подсмивваше, докато те го преследваха, позволявайки да го заловят, а после ловко обръщаше ситуацията в своя полза, като се превръщаше в победител, галеше, целуваше и ги любеше, без никога да допусне някоя да завладее сърцето му, бе нужно само да зърне Франческа Бриджъртън, за да се влюби толкова бързо

---

¹ Водени през управлението на Франция от Наполеон Бонапарт от 1804 до 1815 г., като първите три са спечелени от Наполеон, а останалите три – от противниците му. – Б. пр.

и силно, че бе истинско чудо как успя да се удържи прав на краката си.

Обаче, за зла участ на Майкъл, на Франческа ѝ оставаха само трийсет и шест часа да носи фамилията Бриджъртън, тъй като, за жалост, двамата се срещнаха на празничната вечеря по случай предстоящата ѝ сватба с неговия братовчед.

Понякога животът наистина имаше страшно чувство за хумор, мислеше си Майкъл, когато бе в настроение да се изразва по-благопристойно.

В не толкова благопристойните моменти използваше съвсем различен израз.

А откакто се бе влюбил в жената на своя първи братовчед, рядко биваше в благопристойно настроение.

О, той много добре се прикриваше. Не биваше да показва чувствата си. В противен случай някоя дразнещо чувствителна душа можеше наистина да забележи и – не дай боже! – да започне да го *разпитва* как върви животът му. Но Майкъл, който съвсем не без основание се гордееше със способността си да се преструва и да мами (та нали в крайна сметка бе съблазнил повече жени, отколкото някой можеше да преброи, като при това някак си се бе изхитрил да го стори, без нито веднъж да бъде извикан на дуел), всъщност никога досега не се бе влюбвал. А трябва да се отбележи, че ако в живота на един мъж съществува момент, когато той може да изгуби способността си да запази невъзмутимо изражение при директни въпроси, то това навярно е тъкмо този.

Затова той продължи да се смее, да се забавлява и да съблазнява жени, опитвайки се да не забелязва, че когато беше с тях в леглото, бе добил навика да затваря очи. После съвсем престана да ходи на църква, защото, изглежда, вече нямаше смисъл дори да се моли за спасението на душата си. А и местната Божия обител близо до Килмартин датираше съществуването си от 1432 година и порутените каменни стени едва ли щяха да издържат, ако ги поразят гръм.

Защото, ако Господ някога бе искал да накаже грешник, то едва ли би намерил по-подходящ от Майкъл Стърлинг.

Майкъл Стърлинг, Великия грешник.

Направо си представяше името, изгравирано върху визитна картичка. Дори би си поръчал такива картички – притежаваше точно такава черно чувство за хумор – и би го направил, ако не беше сигурен, че подобно изпълнение щеше тукатси да убие майка му.

Може и да беше женкар и нехранимайко, но нямаше смисъл да тормози жената, която го бе родила.

Странно как никога досега не бе смятал връзките с всичките онези жени за грях. И все още не го смяташе. Разбира се, те до една го желяеха; не можеш да съблазниш жена против волята ѝ, поне не и ако не бъркаш съблазняването с изнасилване. Необходимо беше жената сама да го иска, а ако нямаше желание – ако Майкъл доловеше само намек за неловкост, – той се обръщаше и си тръгваше. Страстта му никога не е била толкова силна и непреодолима, че да не може много бързо и решително да напусне любовното поле.

Освен това никога не бе прелъстявал девственица и никога не бе спал с омъжена жена. О, добре де, човек не бива да лъже себе си, дори и да живее в лъжа – естествено, че беше спал с омъжени жени, при това доста, но само с такива, чиито мъже бяха негодници, а дори и тогава само в случаите, когато вече бяха родили двама наследници от мъжки пол; три, ако някое от момчетата изглеждаше малко болнаво.

В крайна сметка един мъж трябва да има свои правила на поведение.

Но това... Това надминаваше всякакви граници. Беше напълно неприемливо. Това беше прегрешение (а той бе имал много), което накрая щеше окончателно да погуби душата му или най-малкото – при положение че все пак успееше да намери в себе си сили да

пребори желанието и копнежа си – щеше да я почерни с най-тъмния нюанс на въглена. Защото това... това...

Той жадуваше за жената на братовчед си.

Жадуваше за жената на Джон.

Джон.

Джон, който, дявол да го вземе, му беше повече от роден брат, ако имаше такъв. Джон, чието семейство го бе приютило, след като баща му бе починал. Джон, чийто баща го бе отгледал и научил да бъде мъж. Джон, с когото...

Ах, дявол да го вземе! Действително ли имаше нужда да си причинява това? Можеше цяла седмица да изрежда причините, поради които щеше да замине право в ада, задето бе избрал да се влюби тъкмо в съпругата на Джон. И никоя от тях нямаше да промени един прост факт.

Той никога нямаше да я има.

Никога нямаше да има Франческа Бриджъртън Сърлинг.

Но – мислено изсумтя, като се отпусна на дивана и подпря глезен върху коляното си – докато наблюдаваше от противоположния край на салона как Франческа и Джон се смеят и толкова влюбено се блещеха един на друг, че чак му се повдигаше, *можеше* да изпие още едно питие.

– Мисля да изпия едно – обяви и пресуши на един дъх чашата.

– Какво беше това, Майкъл? – попита Джон, който, по дяволите, както винаги имаше страхотен слух.

Майкъл лепна превъзходна фалшива усмивка и вдигна чашата си.

– Просто съм жаден – обясни като истинско въплъщение на заклет гуляйджия.

Те се намираха в „Килмартин Хаус“ в Лондон, който не биваше да се бърка с „Килмартин“ (не „Хаус“, нито „Касъл“, а просто „Килмартин“) в Шотландия, където двамата с Джон бяха отраснали, нито с „Кил-

мартин Хаус“ в Единбург. Майкъл често си мислеше, че предците му са били лишени от въображение – имаше още „Килмартин Котидж“¹ (ако можеше да се смята къща с двайсет и две стаи за вила), „Килмартин Аби“ и разбира се, „Килмартин Хол“. Майкъл нямаше представа защо на никого не бе хрумвало да назове поне едно от именията на собствената си фамилия; според него „Стърлинг Хаус“ би звучало съвсем подходящо. Предполагаше, че амбициозните – и напълно лишени от въображение – предци Стърлинг са били толкова дяволски главозамаяни от новопридобитото графство, че дори не са помислили да дадат друго име на собствеността си.

Младият мъж презрително изсумтя в чашата с уиски. Истинско чудо беше, че не пиеше чай „Килмартин“, разположил се в кресло „Килмартин“. И може би точно това щеше да се случи, ако баба му бе намерила начин да го постигне, без да се впуска в търговия с мебели и чай. Старата командаджийка толкова се гордеше със семейството си, сякаш тя самата бе родена Стърлинг, а не бе получила фамилията след брака си. Що се отнасяше до нея, графиня Килмартин (самата тя) беше не по-малко важна от всяка друга титулована особа и често недоволно пръхтеше, когато на някой прием я водеха към масата след някоя новоизлюпена маркиза или херцогиня.

С изключение на кралицата, безстрастно си помисли Майкъл. Предполагаше, че баба му бе коленичила пред кралицата, но определено не можеше да си я представи да се прекланя пред която и да е друга представителка на женския пол.

Тя би одобрила Франческа Бриджъртън. Баба Стърлинг сигурно високомерно би вирнала нос при новината, че бащата на Франческа е бил само виконт, но Бриджъртън бяха старо и невероятно популярно –

---

¹ *Cottage* – „вила, къщурка, селска къща“ (англ.). – Б. пр.

и когато им скимнеше – изключително влиятелно семейство. Освен това Франческа имаше горда и величествена осанка и притежаваше подмолно и дяволито чувство за хумор. Ако беше с петдесет години по-стара и не толкова привлекателна, щеше да бъде близка приятелка на баба Стърлинг.

А сега Франческа беше графиня Килмартин, омъжена за братовчед му Джон, който беше с една година по-малък, но в семейството винаги се бяха отнасяли към него като към по-голям, тъй като той беше наследникът. Бащите им бяха близнаци, но този на Джон бе дошъл на белия свят седем минути по-рано от бащата на Майкъл.

Най-важните седем минути в живота на Майкъл Стърлинг, а тогава той още дори не е бил роден.

– Е, как ще отбележим втората годишнина от сватбата ни? – попита Франческа, прекоси салона и седна пред пианото.

– Както пожелаеш – отвърна Джон.

Франческа се извърна към Майкъл. Очите ѝ имаха зашеметяващ син цвят, дори на светлината на свещите. Или може би той просто знаеше колко са сини. Дори напоследък сякаш сънуваше сини сънища. „Франческово синьо“, така трябваше да се нарича този цвят.

– Майкъл? – По тона ѝ беше ясно, че не го вика за пръв път.

– Извини ме – промърмори той и я възнагради с обичайната си крива усмивка. Никой не го възприемаше сериозно, когато се усмихваше така, което, разбира се, беше целта. – Не слушах.

– Имаш ли някакви идеи? – попита тя.

– За какво?

– За нашата годишнина.

Ако имаше стрела, не би могла да пониже по-силно сърцето му. Но той само сви рамене, след като бе станал ужасяващо изкусен в умението да имитира нехайство.

– Това не е моята годишнина – напомни ѝ.

– Знам – отвърна тя. Той не я гледаше, но по тона ѝ можеше да предположи, че е завъртяла очи.

Но не го бе направила. Майкъл беше сигурен в това. През последните две години бе опознал болезнено добре Франческа и знаеше, че тя никога не върти очи. Когато беше настроена саркастично, иронично или коварно, тя го изразяваше с тона си и странно извиване на устата. Нямаше нужда да върти очи. Просто те поглеждаше право в очите, устните ѝ леко се изкривяваха и...

Майкъл нервно преглътна и побърза да го прикрие, отпивайки от чашата. Никак не говореше добре за него, че прекарваше толкова много време, анализирайки извивката на устните на съпругата на братовчед си.

– Уверявам те – продължи Франческа, лениво прокарвайки върховете на пръстите си по повърхността на клавишите на пианото, без да произвежда звук, – че много добре помня за кого съм омъжена.

– Сигурен съм, че е така – промърмори той.

– Моля?

– Продължавай – подкани я Майкъл.

Тя сърдито се нацупи. Той доста често бе виждал това изражение на лицето ѝ, особено когато общуваше с братята си.

– Просто те питах за съвет – рече тя, – защото ти толкова често се веселиш.

– Често се веселя? – повтори той, знаейки, че точно така изглежда в очите на обществото – в крайна сметка го бяха нарекли Веселия разгулник, – ала му беше ненавистно да чуе думата от устата ѝ. Това го караше да се чувства лекомислен и празноглав.

И в същия миг се почувства още по-зле, защото това навярно бе истина.

– Не си съгласен? – продължи тя с въпросите.

– Съвсем не – промърмори Майкъл. – Просто не

съм свикнал да искат съвета ми за празнуване на годишнини от сватби, тъй като е съвсем очевидно, че нямам талант за брак.

– Изобщо не е ясно – заяви Франческа.

– Е, сега вече го загази – подсмихна се Джон, разгърна сутрешния брой на „Таймс“ и се облегна назад в креслото.

– Все още не си се женил – изтъкна съпругата на братовчед му. – Откъде знаеш дали имаш талант, или не?

Майкъл успя да изобрази самодоволна усмивка.

– Мисля, че е пределно ясно за всички, които ме познават. А и защо да се женя? Аз нямам нито титла, нито собственост...

– Имаш собственост – намеси се Джон, доказвайки, че макар и скрит зад вестника, слушаше разговора им.

– Съвсем малка собственост – уточни Майкъл, – която ще съм повече от щастлив да оставя на децата ви, след като и без това ми е дадена от Джон.

Франческа погледна съпруга си и Майкъл съвсем точно отгатна какво си мислеше – че Джон му бе дал собствеността, защото искаше братовчед му да има нещо, цел в живота. Когато преди няколко години се уволни от армията, Майкъл всъщност нямаше какво да прави. И въпреки че Джон никога не го бе казвал, Майкъл знаеше, че братовчед му се чувства виновен, задето не се бе сражавал за Англия на континента, оставайки у дома, докато в същото време Майкъл се бе излагал на опасност.

Но Джон беше наследник на графство. Неговият дълг беше да се ожени, да създаде потомство, да се размножава. От него не се очакваше да отиде на война.

Майкъл често се бе чудил дали въпросната собственост – неголямо имение с доста удобна и красива къща и осемдесет декара земя – не беше за Джон някаква форма на покаяние. Подозираше, че и Франческа се чудеше същото.

Ала никога не би попитала. Тя удивително добре разбираше мъжете – навярно защото бе отраснала с толкова много братя. Франческа съвсем точно знаеше кога да не разпитва един мъж.

Кое то винаги малко бе тревожило Майкъл. Смяташе, че много добре прикрива чувствата си, но ако тя *знаеше*? Разбира се, никога не би заговорила за това, никога дори не би намекнала. По-скоро подозираше, че по някаква ирония на съдбата в това отношение двамата с нея си приличаха; ако Франческа подозираше, че той бе влюбен в нея, държанието ѝ към него *никога* не би се променило.

– Мисля, че трябва да отидете в „Килмартин“ – рязко каза Майкъл.

– В Шотландия? – учуди се Франческа и леко натисна клавиша си бемол. – Когато сезонът съвсем скоро ще започне?

Майкъл стана, внезапно обхванат от желанието да си тръгне. Изобщо не биваше да идва.

– Защо не? – попита с небрежен тон. – Ти обичаш това място. Джон също го обича. Пътуването дотам не е толкова дълго, ако каретата е удобна, с добри пружини.

– Ти ще дойдеш ли? – поинтересува се Джон.

– Мисля, че не – остро отвърна Майкъл.

Сякаш умираше от желание да присъства на празненството по случай годишнината от сватбата им. Само щеше да му напомни за това, което никога нямаше да има. Щеше да напомни за вината му. Или да я усили. Всъщност не му бяха нужни никакви напомнания; той всеки ден живееше с чувство на вина.

Не Пожелавай Жената На Братовчед си.

Мойсей навярно бе забравил да напише тази заповед.

– Имам доста дела тук – поясни Майкъл.

– Наистина ли? – попита Франческа и очите ѝ заинтригувано светнаха. – Какви дела?

– О, знаеш как е. – Той криво се усмихна. – Всички онези приготовления, необходими, за да се води един безцелен и разгулен живот.

Франческа стана.

О, господи, тя стана и сега вървеше право към него. А това беше най-лошото – когато действително го докосваше.

Сега сложи ръка на рамото му. На Майкъл му бе нужна цялата сила на волята, за да не трепне.

– Иска ми се да не говориш по този начин – промълви тя.

Майкъл погледна над рамото ѝ към Джон, който бе вдигнал вестника достатъчно високо, за да се преструва, че не слуша.

– Да не би да възнамеряваш да се заемеш с устройването на живота ми? – малко нелюбезно се поинтересува той.

Тя се отдръпна.

– Ние те обичаме и сме загрижени за теб.

Ние. Ние. Не аз, не Джон. Ние. Едва доловимо напомняне, че двамата са едно цяло. Джон и Франческа. Лорд и лейди Килмартин. Разбира се, тя не бе вложила подобен смисъл в думата, но за него прозвуча точно така.

– И аз ви обичам и съм загрижен за вас – рече Майкъл, очаквайки ята египетски скакалци да нахлуят в салона¹.

– Знам – откликна тя, нехаеща за страданията му. – Никога не бих си пожелала по-добър братовчед. Но искам да бъдеш щастлив.

Майкъл стрелна поглед към Джон с ясното послание: „Спаси ме!“

Джон заряза преструвката, че чете, и остави вестника настрана.

---

¹ Едно от десетте Божии наказания, описани в библейската книга „Изход“. – Б. пр.

– Франческа, скъпа, Майкъл е възрастен човек. Той ще открие своето щастие, с когото сметне за нужно. *Когато* сметне за нужно.

Франческа стисна устни и Майкъл разбра, че е ядосана. Тя не обичаше да ѝ противоречат и определено не се радваше да признае, че навярно не можеше да направлява света – и хората, които го населяваха – за свое собствено задоволство.

– Трябва да те запозная със сестра си – обяви тя.

Мили боже!

– Познавам сестра ти – побърза да отбележи Майкъл. – Всъщност познавам всичките ти сестри. Дори тази, която все още се учи да ходи.

– Тя не се учи да... – Франческа млъкна и дори скръцна със зъби. – Признавам, че Хайъсинт не е за теб, но Елоиз е...

– Няма да се ожения за Елоиз – сряза я Майкъл.

– Не съм казала, че трябва да се ожениш за нея – побърза да го увери Франческа. – Просто потанцувай с нея един или два пъти.

– Но аз съм танцувал с нея – напомни ѝ той. – И това е всичко, което ще направя.

– Но...

– Франческа – обади се Джон. – Тонът му беше нежен, но значението съвсем недвусмислено. *Престани.*

Майкъл беше готов да го разцелува за намесата. Джон, разбира се, само мислеше, че спасява братовчед си от ненужно женско опяване; нямаше начин да знае истината – че Майкъл се опитваше да определи степента на вината на мъж, влюбен в жената на братовчед си.

Мили боже, да се ожени за Елоиз Бриджъртън! Да не би Франческа да се опитваше да го *убие*?

– Трябва да се поразходим – внезапно заяви Франческа.

Майкъл погледна към прозореца. Последните пролясъци на дневната светлина бяха угаснали.

– Не е ли малко късно за разходка? – попита.

– Не и за разходка в компанията на двама мъже – отвърна тя, – а и освен това улиците на „Мейфър“ са прекрасно осветени. Ще бъдем в пълна безопасност. – Извърна се към съпруга си. – Какво ще кажеш, скъпи?

– Тази вечер имам среща – отвърна Джон и погледна джобния си часовник, – но можеш да излезеш с Майкъл.

Още едно доказателство, че Джон нямаше представа за чувствата на братовчед си.

– Вие двамата винаги чудесно прекарвате времето си – додаде Джон.

Франческа се обърна към Майкъл и се усмихна, завладявайки още една част от сърцето му.

– Ще дойдеш ли с мен? Умирам за глътка чист въздух, след като дъждът спря. А и трябва да призная, че през целия ден се чувствам доста странно.

– Разбира се – кимна Майкъл, след като всички знаеха, че няма никакви задължения и важни срещи. Той много старателно се придържаше към живот на лениво безгрижие.

Освен това не можеше да ѝ устои. Осъзнаваше, че трябва да стои по-далеч от нея, че никога не биваше да си позволява да остава насаме с нея. Никога не би могъл да даде воля на желанията си, но наистина, защо трябваше да се подлага на такова мъчение? Само щеше да приключи деня сам в леглото, съсипан от чувство на вина и копнеж, почти в еднаква степен.

Ала когато тя му се усмихваше, просто не можеше да ѝ каже „не“. И определено не беше достатъчно силен, за да се откаже от възможността да прекара още час в нейната компания.

Защото компанията ѝ беше всичко, което някога щеше да получи. Никога нямаше да има целувка, многозначителен поглед или докосване. Нито прошепнати думи на любов, нито стенания от страст.

Всичко, на което можеше да се наслади, бяха ус-

мивката и присъствието ѝ, а каквото беше жалък глупак, той жадуваше дори за това.

– Само ми дай минутка – рече тя и се спря на прага. – Отивам да си взема връхна дреха.

– Побързай – посъветва я Джон. – Вече минава седем.

– С Майкъл ще бъда в безопасност, той ще ме защити – безгрижно се усмихна Франческа, – но не се тревожи, ще бъда бърза. – Сетне дари съпруга си с палава усмивка. – Аз винаги съм бърза.

Майкъл извърна очи, когато братовчед му буквално се изчерви. Господ му бе свидетел, че *действително* не желаше да знае какво се криеше зад думите: „Ще бъда бърза“. За нещастие, можеха да означават най-различни неща, всички до едно възхитително сексуални. И той навярно щеше да прекара следващия час, прехвърляйки ги през ума си, като си представяше, че стават с него.

Подръпна вратовръзката си. Може би трябваше да се измъкне от тази разходка с Франческа. Може би трябваше да се прибере у дома и да вземе една студена вана. Или още по-добре, да си намери някоя любвеобилна жена с дълга кестенява коса. И ако имаше късмет, със сини очи.

– Съжалявам за това – промърмори Джон, след като Франческа излезе.

Майкъл стрелна поглед към него. Със сигурност Джон никога не би се извинил за завоалирания намек на Франческа.

– За постоянното ѝ натякване – додаде Джон. – Ти си достатъчно млад. Няма защо да бързаш да се жениш.

– Ти си по-млад от мен – възрази Майкъл, по-скоро от желание да противоречи.

– Да, но аз срещнах Франческа – безпомощно сви рамене Джон, сякаш това обясняваше всичко. И разбира се, беше точно така.

– Нямам нищо против натякването ѝ – увери го Майкъл.

– Разбира се, че имаш. Виждам го в очите ти.

И в това беше проблемът. Джон *можеше* да вижда в очите му. Нито един човек на този свят не го познаваше по-добре. Ако нещо го притесняваше, Джон винаги го забелязваше. Истинско чудо беше, че Джон все още не бе разбрал защо Майкъл беше толкова изтормозен.

– Ще ѝ кажа да те остави на мира – обеща Джон, – макар че би трябвало да знаеш, че тя ти опява само защото те обича.

Майкъл съумя сковано да се усмихне. Определено не можеше да изстиска подходящ отговор.

– Благодаря ти, че ще я изведеш на разходка – рече Джон и се изправи. – Тя през целия ден беше неспокойна заради дъжда. Каза, че се задушавала сред тези четири стени.

– Кога е срещата ти? – попита Майкъл.

– В девет – отвърна Джон, докато излизаха от салона. – Ще се видя с лорд Ливърпул.

– По парламентарни дела?

Братовчед му кимна. Той се отнасяше много сериозно към членството си в Камарата на лордовете. Майкъл често се бе питал дали самият той би изпълнявал дълга си толкова съвестно, ако се беше родил лорд.

Вероятно не. Но от друга страна, това нямаше значение, нали?

Майкъл погледна Джон, докато братовчед му разтвиваше слепоочието си.

– Добре ли си? – попита той. – Изглеждаш малко... – Не довърши изречението, тъй като всъщност не знаеше точно как изглежда Джон. Не беше добре. Единствено това можеше да каже.

А той познаваше Джон. Отвън и отвътре. Може би по-добре от Франческа,

– Имам адско главоболие – призна Джон. – През целия ден ме мъчи.

– Искаш ли да позвъня да донесат малко лауданум?
Джон поклати глава.

– Мразя тази гадост. Замайва ми главата, а умът ми трябва да е бистър за срещата с Ливърпул.

Майкъл кимна.

– Изглеждаш блед – рече той, макар да не знаеше защо го каза. Думите му нямаше да променят мнението на Джон за опиата.

– Така ли? – Джон се намръщи и по-силно притисна пръсти към слепоочието си. – Мисля да полегна, ако нямам нищо против. Не се налага да тръгвам още поне час.

– Добре – промърмори Майкъл. – Искаш ли да поръчам на някой от прислугата да те събуди?

Джон поклати глава.

– Ще помоля камериера си.

Точно в този миг Франческа заслиза по стълбището, обвита в дълга кадифена пелерина с цвят на среднощно небе.

– Добър вечер, господа – изрече тя, очевидно наслаждавайки се на безусловното внимание на мъжете. Но щом стигна до долното стъпало, се намръщи. – Нещо не е наред ли, скъпи? – обърна се към Джон.

– Просто главоболие – отвърна той. – Нищо сериозно.

– Трябва да полегнеш – посъветва го съпругата му.
Джон вяло се усмихна.

– Тъкмо казвах на Майкъл, че възнамерявам да направя точно това. Ще кажа на Саймънс да ме събуди навреме за моята среща.

– С лорд Ливърпул? – попита Франческа.

– Да. В девет.

– За „Шестте постановления“¹ ли става дума?

---

¹ Ограничавачи гражданските свободи след бунтовете през 1819 г. в Северна Англия. – Б. пр.

Джон кимна.

– Да, както и за завръщането към златния стандарт. Ако си спомняш, ти разказвах за това на закуска.

– Само се увери... – Тя млъкна, усмихна се и тръсна глава. – Е, знаеш как се чувствам.

Джон се усмихна, после се наклони и нежно целуна жена си по устните.

– Винаги знам как се чувстваш, скъпа.

Майкъл се престори, че гледа настрани.

– Невинаги – рече тя с гальовен и закачлив глас.

– Винаги, когато има значение – настоя Джон.

– Е, *това* е вярно – призна Франческа. – Дотук с опитите ми да бъда загадъчна дама, изпълнена с тайнственост и мистерия.

Той отново я целуна.

– Лично аз предпочитам да си като отворена книга за мен.

Майкъл се прокашля. Не би трябвало да му е толкова трудно; все пак Франческа и Джон не се държаха по-различно от обикновено. Те бяха, според мнението на обществото, като две птички в едно гнездо – божествено хармонична двойка и лудо влюбени един в друг.

– Става късно – отбеляза Франческа. – Трябва да вървим, ако искам да подишам чист въздух.

Джон кимна и за миг затвори очи.

– Сигурен ли си, че си добре?

– Добре съм – отвърна той. – Просто ме боли глава. Франческа хвана Майкъл под ръка.

– Непременен изпий малко лауданум, след като се върнеш от срещата – подхвърли през рамо, когато вече бяха стигнали до вратата, – защото знам, че сега няма да го направиш.

Джон уморено кимна и пое нагоре по стълбите.

– Горкият Джон – каза Франческа, когато излязоха навън и хладният нощен въздух ги обгърна. Тя пое дълбока глътка, после въздъхна. – Мразя да ме боли главата. Това винаги ме кара да се чувствам много зле.

– Мен самия никога не ме боли главата – призна Майкъл и я поведе надолу по стъпалата към тротоара.

– Наистина ли? – Франческа го погледна и ъгълчето на устата ѝ потрепна в до болка познатата извивка. – Късметлия.

Майкъл едва не се разсмя. Да, ето го и него, разхожда се късно вечерта, под ръка с жената, която обича.

Истински късметлия, няма що!